

ROBERT KERNDL

Roberta mi do mé poutní motivační sbírky přidala opět má sestra. Domluvit se na schůzce bylo vzhledem k Robertově pracovní vytíženosti náročné, nakonec se setkání uskutečnilo jen pár měsíců před mou vlastní cestou, kdy už jsem byla zelektrizovaná myšlenkami a přípravami.

Sešli jsme se v prázdné podvečerní kanceláři, na stole před námi diktafon a velký zelenkavý polodrahokam, se kterým jsem si během našeho povídání hrála. Jak mi tak Robert vyprávěl, víc a víc se mě dotýkala jeho otevřenost, autentičnost, s jakou se vracel k nesnadným prožitkům, to, jak si dovoľoval nechat se znovu zasáhnout. A pak když jsme dopovídali, se mě Robert zeptal na moji motivaci k pouti. A já už věděla, že nemůžu brát od poutníků jejich příběhy a nedávat svůj... A pak jsem se uslyšela mluvit o tom, že si nevím rady se svým manželstvím, že jsem plná pochybností a že potřebuju zjistit, co dál.

A pak mi Robert popřál hodně sil a buen camino a na rozloučenou mi dal, k mému velkému překvapení, ten zelenkavý kámen. S ním jsem odešla a pustila se do poslední fáze příprav na svou vlastní pouť.

Jdu za tebe

Robert sedí proti mně, vybaluje z ošoupaného igelitového obalu malý sešitek a listuje jím.

První razítko je 22. dubna a poslední razítko je 7. května. Vlastně to bylo nějakých 14 dní i s cestou k oceánu.

Co byl váš důvod k cestě? Víra...?

Ne. Jsem pokřtěný, část naší rodiny je věřící, ale já jsem neměl to štěstí... Samozřejmě věřím v dobro a zlo, ale nemám to nějak personifikované.

U mne to vzniklo jednoduše. Moje drahá žena dostala velice nepříjemnou chorobu — roztroušenou sklerózu. Docela blbě jsme se s tím vyrovnávali. Tři roky poté, co to měla diagnostikované, jsem se prostě rozhodl, že potřebuju popřemýšlet o tom, co dál. Vlastně jsem to vnímal jako cestu, jak si to všechno srovnat sám se sebou. A hlavně jsem to bral jako cestu pro ni, pro Kačenku. To byl ten hlavní důvod.

Proč zrovna Santiago?

Kdysi jsem četl od Paula Coelho Poutníka a ještě nějaké další knížky. Už si to úplně přesně nepamatuju, viděl jsem nějaký dokument o Santiagu. V určitý okamžik mi to prostě sepnulo. Najednou jsem zkrátka věděl, že potřebuju jít na nějakou delší

Jdu za tebe

cestu. Přemýšlel jsem o tom, že půjdu sám, ale na jedné procházce jsem se o tom zmínil kamarádovi Mirovi. Ten na to, že by si taky potřeboval vyřešit nějaké svoje problémy. Tak jsme se rozhodli, že půjdeme spolu. Pak to trochu nabobtnalo, takže ve finále nás vyrazilo pět. Postupem času se ukázalo, že si tam každý něco svého řešil. Ale tři z těch čtyř, co jeli se mnou, velmi dobře znali mou ženu Kačenku. V průběhu cesty jsem pochopil, že máme společný cíl, že tam jdeme vlastně všichni... nevím jak bych to řekl... svým způsobem za uzdravení Kačenky. Na její podporu. Ano, tak to je.

Kudy jste šli? Kterou cestou?

My jsme šli z Astorgy, francouzskou cestou. Pak jsme ještě šli ze Santiaga do Fisterry, na konec světa, jak se říká. Tam už jsme ale nedošli všichni, jen čtyři a ten pátý kolega tam nějak dojel autobusem nebo stopem. No, takže to bylo nějakých tři sta padesát kilometrů plus mínus.

Docela dost na čtrnáct dní.

Jo, docela jsme šlapali.

Co na to říkala vaše žena? Jak to brala?

Kačenka mi před cestou našla kámen u našeho oblíbeného potoka. Říkáme tomu místu „U brodu“, chodívali jsme si tam často hrát s dětmi, vždycky jsme tam nakrmili ovce a házeli na hladinu kamínky. Tak tam vzala kámen a řekla — hele, běž a nech ho tam a s ním všechnu tu bolest ze mne, ať se toho zbavíme.

Jak vaše cesta probíhala, jak začala?

Ve snaze pořídit si tu nejlepší možnou obuv jsem se snažil normální standardní trekové boty nějak vylepšit. Takže jsem si do nich koupil lepší vložky, což se ukázalo jako nejhorší možný nápad. Hned když jsme ten první den vyrazili, měl jsem po prvních pěti kilometrech okamžitě puchýře. Dost jsem trpěl. Já nikdy takovou cestu neabsolvoval a byť jsem o tom hodně přemýšlel a snažil se poctivě nastudovat, co všechno si s sebou vzít, tak jsem postupně samozřejmě zjistil, že těch věcí mám strašně moc a že je vlastně vůbec na nic nepotřebuju a že i taková karimatka je docela zbytečný přepych, bez kterého se dá žít. Postupem času jsme se tedy věcí, byť nám jich bylo líto, zbavovali. Batoh byl přesto pořád docela těžký a když jsem našlapoval, tak jsem si tu nohu sedřel úplně. Puchýř neměl dlouhého trvání, praskl. Pak jsem si někde v lékárně koupil jiné vložky. Zafačoval jsem si nohu a nějak to dál fungovalo. Ovšem jen do doby, než se mi zanítily šlachy. To bylo hodně kruté, na šlachách se mi udělaly takový boule a jak se říká, že když tě něco bolí, tak hlavně nezjišťuj na internetu, co by to mohlo být. Tak to jsem porušil a zjistil, že při trvalé zátěži má šlacha tendenci praskat a vzniká tím ta boule. Dostal jsem zánět Achillovy šlachy. No, pořídit jsem si prášky proti bolesti, ráno jsem se obvázal a kamarádi si vždycky rozložili náklad mého batohu, pomohli mi. Oni byli vlastně takoví moji andělé na cestě.

Vůbec musím říct, že lidi, kteří tam se mnou byli, byli naprosto úžasní. Ty ponorky, které na ně potom naskákaly, přišly vlastně až ex post, až když jsme se vrátili. Dva do té doby nejlepší kamarádi, můj bratr Roman s Mirečkem, se pak třeba měsíc

Jdu za tebe

vůbec nechtěli vidět. Teď už jsou zase samozřejmě nejlepší kamarádi a jsou spolu skoro každý den, ale po té cestě toho prostě měli plný zuby. Totálně je to vysálo. Protože i když jsme třeba nespali na poutnických ubytovnách a párkrát si dopřáli luxus spát v hotelu, tak oni si stejně vždycky zbyli a byli pořád spolu.

Prý vám hodně přšelo...

Že by přšelo celou dobu, to ne. Ale většinu času určitě, a nebylo to jen tak nějaké přšení, byly to fakt slejváky. Díky tomu vznikaly úžasné situace. Třeba když už jsme byli těsně před Fisterrou, a slejvák byl úplně šílený (v něm šli jenom blázni), tak můj bratr přehrával tu scénu z Forestta Gumpa, kdy poručík bez nohou na palubě lodi lovící krevety řve do nebe: A to je všechno, co dokážeš?!

Prostě přšelo tak, že bylo za chvíli jedno, jestli člověk má, nebo nemá pláštěnku, protože totálně mokrý měl všechno. Takže jsme se vždycky jenom zastavili, vyždímali ponožky a šli dál.

Byl jste ve spojení s domovem, nebo spíš ne?

Psali jsme si s Kačenkou esemesky, já jsem posílal fotky, co všechno jsem ten den viděl. Asi všichni byli ve spojení, my jsme nežili nějakým poutnickým stylem života...

Ono na nějaké asketické úvahy ani nebylo moc času, tam to sluníčko vychází trochu později, třeba až o půl osmé, a my vyráželi v šest, do tmy. Potkávali jsme pro mě dvě kategorie lidí. Sportovce, kteří to brali jako sport, a pak poutníky, kteří by se dali ještě rozřadit do další spousty kategorií. Bylo poznat, když si někdo šel řešit něco fakt hodně silného. Třeba jsme se potkali

s mladou Japonkou, na té bylo vidět, že na své cestě hodně trpí. To zkrátka vidíte, že někteří lidi prostě nechtějí komunikovat s nikým, pozdraví, zamávají, ale je znát, že nejsou připraveni na nějaké rozhovory. Ani my jsme neměli potřebu... Ale ta Japonka, to byl pro mě silný zážitek. Ona jedna z těch prvních etap vede k velkému železnému kříži, který stojí na dřevěné podstavě. Tam se odhazují kameny, tedy jeden z těch prvních kamenů se tam odhazuje, aby se člověk s ním zbavil problému, kvůli kterému jde. Tam platí pravidlo, které pochopíte hned, když se zastavíte. Není možné k tomu kříži vyběhnout. Všichni poutníci, kteří přicházejí, musí počkat, až se ten člověk, co je u kříže, srovná sám se sebou, nebo s čím potřebuje. Na tu Japonku jsme čekali hodně dlouho. Stáli jsme dole, ona nahoře, je tam poměrně příkrý svah, kameny jsou naskládány na sobě. Usedavě plakala dobře patnáct minut. Připadalo nám to jako věčnost. Dole všichni mlčeli. To byl pocit, že tam stojíte půl dne.

Kdeže přesně je tohle místo s křížem?

To bych se musel podívat do diářku. *(listuje v deníku)* Bylo to asi třicet kilometrů od Astorgy, Cruz de Ferro.

Já jsem si tady psal i sny, totiž mně se normálně sny úplně dvakrát nezdaří. Tam jsem měl sny divoký. Hodně divoký.

(listuje v deníku)

Hmm. Teď jsem tady právě narazil na místo, když jsme za den ušli těch padesát sedm kilometrů, to bylo den před svátkem práce. My jsme tam pak propadli takové představě, ani jsme se o tom moc nebavili, jenom to v jednu chvíli to ze mě vyjelo, že jsme tak trochu z příběhu Pána prstenů.